76ste Jaargang — N° 40

Zaterdag 4 October 1930.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlasseching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar,
30 centiemen het nummer,

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Octobermaand-Rozenkransmaand.

De goud-gele bladeren ritselen aan de uitdroogende takken of vallen wiegewaggelend op den kalen grond. Stilaan beginnen de boomen en struiken zich te ontkleeden om te gaan slapen den langen winterslaap. De velden zijn ontdaan van hun golvenden gouden haardos, de weiden beroofd van het groenende groen ; slechts ontwroet nog de noeste landbouwer aan den grond zijn laatste schatten, die de voedzame meel vrucht of de zoetende suiker ons bergen...

't Is avond. Reeds lang zijn de laatste klanken van 't Angelusklokje heengesuist over de sluimerende landdouwen. De rondgespreide huizen pinkoogen naar de sterren daarboven...

Luistert... 't is als het suizen van een avondwindje, als 't borrelen van een klare waterbron, als een engelenlied, dat u tegenruischt uit gesloten hemelzalen.

Ziet... om elk der in de avondschemering wegdoezelende huizengevels worden kransen gestrengeld, kransen van bloemen zoo schoon als op aarde er nooit werden aanschouwd, kransen van rozen zoo hemelsch als waren zij geplukt door engelenhanden uit de hoven van het hemelsch Eden.

Ziet... bijna overal zwellen zij aan ; bloem na bloem stijgt op, roos na roos strengelt zich samen en 't is alsof een wonderbare Mei haar schoonste bloemen wil toonen.

Neen, voor huis is 't nu bijna bekranst, slechts weinige gevels bleven kaal en steken scherp af tegen al die bonte kleurenpracht, die als 't ware één rozelaar vormen, die leidt naar de troonzaal der Hemelkoninginne.

Ziet... daar openen zich de gouden poorten van 't hemelsch paradijs. Hoe verrukkelijk die aanblik. Neen, nooit vermocht ons oog het te aanschouwen hier op aarde, nooit zal onze verbeelding bij machte zijn 't te peinselen.

Ontelbare rijen engelen treden naar buen. Het ruischen van hun vleugelen mengt zich bij het zoetend geprevel dat opstuigt uit de haardstee der braven. Zoetvloeiende zangen begroeten de Vorstinne, die een ezoek gaat brengen aan haar lievelingen p aarde. Omringt van ganseh het engelenleir, staat Zij den weg in naar de met rozen versierde woningen. Met welgevallen ziet zij naar die heerlijke bloemen, die als 't ware één krans van rozen vormen, één rozelaar.

Zij opent haren schoot, en in innige voldoening begint zij hare schatten uit te deelen, bij iedere haardstee, huis of hut, dat den rozensmuk draagt, houdt de hemelsche Vrouwe een wijle stil.

Droevig worden ootroost, zwakken versterkt, zieken opgeheurd...genezen, hopeloozen bemoedigd.

Onopgemerkt kwam Zij binnen, niet gehoord werd Haar tred, ongemien gingt Zij heen ; geveeld werd haar bezoek. Vrede, innige zielevrede vervulde de harten van hen, die de kransen Haar vlochten, die met rozen Haar wandeleweg sierden.

De woningen, die geen versiering droegen, ging Zij droeve voorbij.

Wie zijn deze ? zult ge wellicht vragen. 't Is de verblijfplaats van vreemden, die de Hemelkoninginne niet kennen, helaas ook van hen die den rozenkrans niet bidden.

Octobermaand — Rozenkransmaand.

De algemeene politieke toestand

De algemeene politieke toestand in Europa is ver van rooskleurig te zijn maar het ware zeker overdreven van alles zwartgallig op te nemen.

Zoolang de wereld draait zullen wij moeten afrekenen met allerhande wisselvalligheden : in het leven is niet alles honig en zeem.

De laatste verkiezingen in Duitschland hebben de extremistische partijen geweldig versterkt. De twee uiterste uiteinden, de kommunisten van den eenen kant en de raciaten van den anderen kant. De algemeene politieke toestand, hebben van de binnenlandsche moeilijkheden, waarmede Duitschland te worstelen heeft, weten gebruik te maken om allerhande misstevredenen en malcontenten langs hunne zijde over te halen.

Maar Duitschland heeft den oorlog gezocht en verklaard ; heeft het nu te lijden van den oorlog, dat is de gewone gang der zaken.

De oorlogsjaren hebben dit land letterlijk uitgeput ; wij weten dat het rijke gewesten zooals Elzas-Lotharingen en Opper-Silezie verloren heeft ; het verloor ook al zijne kolonien en het moet jaarlijks zware lasten betalen om te voldoen aan de plannen ganz. Duitschland is op ekonomisch en financieel gebied zwaar beladen en het telt meer dan drie millioen werkloozen.

Dat alles hebben Hitler en de kommunisten uitgebaat.

In Polen gaan de zaken ook niet al te best en maarschalk Pilsuski is tot een soort diktatuur moeten overgaan, tot wanneer de nieuwe verkiezingen zullen beslist hebben hoe de politieke toestand er eigenlijk uitziet.

Gelukkiglijk heeft Polen met zijn buurtstaat Lithauen de netelige kwestie van de stad Wilna kunnen regelen, die waarlijk een dreigpunt was voor den vrede in dien hoek van Europa.

Een deel der stad zou aan Litauen toekomen en het ander deel zou Poolsch gondelgebied blijven. De spoorbaan, welke dwars door de stad loopt, zou in handen van bijzonderen komen, die het verkeer zouden waarborgen. In ruiling voor deze toegeving zou Polen een grondgebied bij Memel en Nidden vragen, om er eene vlootbasis aan te leggen.

Dat bewijst eens te meer dat men door diplomatische onderhandelingen tot een vredelievende regeling kan komen van kwestien, die na den oorlog niet degelijk werden opgelost.

In Engeland ziet de politieke toestand er ook niet veel beter uit en de Labour-partij is op het punt de pijp aan Marten te moeten geven. Het aantal werkstakers stijgt daar ook al tot boven de twee millioen.

Frankrijk schijn ook bedreigd met eene ministeriele krisis, maar in dit land is deze kwaal sedert lang kronisch.

Eindelijk zal het Belgisch Ministerie zich goed aan het gras moeten houden om niet te kantelen. Twee zwarte kwestien moeten kunnen geregeld worden : de Vlaamsche kwestie en de Financieele kwestie.

Voor hetgeen de Vlaamsche kwestie betreft moeten de rechten der Vlamingen gewaarborgd worden, en dat zal. Om dit doel te bereiken hebben wij noch ministeriele krisis noch ontbinding van noode. eventualiteiten waarvan reeds gesproken werd.

Eene andere kwestie van belang is de financieele kwestie. De zaken gaan over het algemeen niet meer zoo goed als vroeger ; de belastingen komen maar traag en moeilijk binnen, terwijl de uitgaven nog dagelijks vermeerderen. 's Lands kashouder, M. Houtart, voorziet kwade tijden en voorspelt lastige dagen. De financieele kwestie is van het allergrootste belang voor het land, en de redding zal enkel en alleen te vinden zijn in het doen van besparingen !

Ze gaan herbeginnen.

't Gaat winteren, en de dagen verkorten. Reeds verzamelen zich de zwaluwen, die tot het naaste jaar in 't Zuiden gaan nesten en broeden.

De politiekers die ons gedurende drie maanden in vredeliefen, wetten hunne handen en scherpen long en pen. We hadden bijna vergeten — was het niet dat ze hier en daar op eensfeest en Congres verscheinen, zonder dat men ze nochtans al te veel bemerkte — dat wij een cirkus onderhouden die weldra te Brussel weerom zijn deuren gaat openen.

Inderwaarheid, we kenden ons geluk niet. Ze trokken wel hunne jaarwedde voort, doch ze stonden geen wetten, brachten geen waarde in 't land ; meer mochten we niet wenschen !

Nu gaan hunne werkzaamheden te weten hun tuimelperten, herbeginnen. Zullen wij ze met dezelfde weetgestelteniis als voorheen aanschouwen ?

Voor hen is het te vreezen van neen ; voor ons is het ook te hopen van neen.

Immers, gedurende de feesten hebben wij iets geleerd van de vroegere geschiedenis van ons land. Het verschil tusschen de instellingen van heden en de mamen van vroeger is ons klaar verschenen. In vergelijking met de reizen uit 't verleden, zullen onze heidenlaansche reggeerders die niet weten wat ze willen, als dwergen verschijnen.

Ach ! wilden wij eens willen, met 'nen gewonen vaagbeste ! zouden ze uit het Parlement te vagen zijn.

Hoe vroeger hoe beter, want zoolang ze in verlof waren, voelden zich alle Belgen broederlijk vereenigd. Nu zullen wij, weder als katholieken, als liberalen, als socialisten tegenover mekaar staan, omdat dezen die ons vertegenwoordigen, er belang bij hebben ons te verdeelen.

Wat wij vrij te waren hebben in ons land, ons goed, onze erve, een daartoe dient eenheid van gevoel, en eenheid van wil.

Wat zij te verdeelgen hebben, 't is hun plaatske en hunne twee en veertig duizend franken jaarwedde.

En DIT stellen ze boven DAT !

't Zeggle het hierboven : de cirkus gaan zijn poorten heropenen, en de clows gaan weerom in 't rinperk verschijnen.

VOOR ONZE MEISJES.

Toen ik trouwde, en dat is al een heel tijdje geleden, trad ik als bezoeker in dienst bij eene bezoede burgersfamilie, op een klein buitengoed.

De familie telde een heelen hoop reeds groot wordende zonen en dochters.

Een der jongste dochters, een lief bevallig meisje, werd een hartstochtelijke cigarettenrookster. Zij ging gansche dagen zitten met haar rookgerief in het een of ander lustprieel.

Zij trouwde op drie-en-twintig jaar. Fier wandelde ze aan de zijde van haar echtgenoot, de cigaret tusschen de vingers. En zwierig bracht ze die naar den mond, om hem te toonen hoe schoon ze rooken kon.

Twee schteenvoetende jaren werd haren echt met een kindje gezegend ! Het eerste een welzeschapen knaapje. Na eenige maanden echter fluisterde het kindermeisje de andere dienstboden in het oor : « Hij is doofstom ! » Het was maar al te waar !

Het tweede een een lief meisje, werd nog met des te meer zorgen omringd door de jonge dame, die er al haren trots op overbeacht. Had ze maar een doofstom jongentje, haar meisje ten minste zou een prachtkind worden.

Maar toen het wat ouder werd, tastelder er een vreemden glans in de brave kindereogen. En weêr fluisterde het kindermeisje de andere dienstboden toe : « Zij is mloot ! »

De beide kinders mosten in een hefdafdeelingsgesticht worden geplaatst. En de geneesheer van 't gesticht, een oud ervaren doktor, aarzelde niet te verklaren : Dat een abnormalen en betreurenswaardigen toestand der beide kinderen te wijten was aan het cigarretten rooken der moeder, in de jonge meisjesjaren, en ook in de eerste jaren van het huwelijk.

Zer : Onze prachtige meisjes, gij, die nu zoo vol levenslust, zoo blinkend van gezondheid, 's morgens naar de fabriek trekten einde vader en moeder zoovel moeielijk te steunen in den strijd tegen het dure leven : zoudt ze die jonge dame, die de evengoed als u gekend heb, willen maboen ?

Laat uwe werkgezellinnen op den trein cigarretten roeken, zoovel als ze willen, maar doet gij het niet ! En er om zuchten zult ge nooit, wel integendeel !

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Een waarschuwing van generaal Girard. — De rechtsche bladen maken met instemming gewag van een toespraak van generaal Girard aan een banket te Amiens, hem aangeboden bij zijn heengaan als commandant van de tweede streek van de landsverdediging.

Reeds hebben wij, zei de generaal, voor den tijd de boorden van den Rijn ontruimd het duurt niet lang meer of wij zien af van het Saarbekken. De Duitsche betalingen zijn nog dikwijls verlaagd, dat zij ternauwernood nog Frankrijks eigen oorlogsschulden aan zijn bondgenooten dekken. De zware last van het herstel der verwoeste gebieden komt bedelaar op ons zelf neer.

Hoe staat het daartegenover met onze plichten ? Onder de een of andere ontbeggrijpelijke vlerie van humanitarisme, onder de smeende bekoring van het pacifisme heeft de openbare meening de overheid tot een steeds grooter vertrouwen in onze gewezen tegenstanders en dientengevolge tot steeds grooter toegrefelijkheid aangezet. Maar geloofd zij werkelijk, vroeg de generaal, dat de voortijdige ontruiming van de boorden van den Rijn veel heeft bijgedragen Frankrijk tot Duitschland te trengen, hoort zij niet veeleer bij dit laatste sindsdien steeds stoutmoediger begeerten uiten ?

Duitschland heeft ons nooit geliefd. Meer dan ooit blijven wij voor de Duitschers de erfvijand. Zij hebben altijd besetd, dat Frankrijk de ziel van de coalitie was in den jongsten oorloog. Zij herinneren zich maar al te wel, dat het verdrag dat hun nederlaag en hun voorlopig afzien van de wereldheerschappij bekrachtigt, geteekend is te Versailles, in Frankrijk.

Maar laat ons verder zien. Is het niet tegen Frankrijk, dat zich thans sommigen onzer oude bondgenoten schijnen te keeren, die niet tevreden zijn over de voordeelen, de hun de vredesverdragen hebben geschenkt ? En is het niet altijd naar Frankrijk, dat zich de armen uitstrekken der jonge heiloozen volken, Belgie, Polen, Tsjecho-Slowakije, Zuid-Slavie, Rumenie, volken wier belangen verbonden zijn met de onzen en wier ondergang, als wij hen ten prooi lieten aan de moordende slagen van hun hunlige tegenstanders, wel eens het sterwensuur van onze eigen veiligheid kon slaan ?

Oorlogsslachtoffers onder de jongd. — Zoo nu en dan bevatten de Fransche bladen nog wel eene berichtgeving over de klaarblijkelijke oorlogsgevolgen uit te komen.

Ze hebben weer de mededeeling, dat het den president van de Ligue des Nations, wederom is gelukt de eensgezindheid van een aantal oorlogswoeiers uit de verwoeste gebieden vast te stellen. Velen dezer kinderen, die destijds door den schaar der optrekkende legeren werden meegesleurd, waren nog te klein om aanwijzingen op te geven waar ze thuis behoorden. Verscheidenen wisten hun naam en leeftijd niet meer. Ze werden door den Staat aangenomen en opgevoed, en zijn thans bijkans volgroeid.

Jaarenlange aanvrijdinge zijn ook den president der vereeniging van ontvoerden in staat geteld om te vaststellen waar de kinderen afkomstig zijn. Wederkijks hoe toe pas kort geleden, twee vrouwelijke kinderen, wier vader sinsdeze en wier moeder tijdens de jaren van de vijandelijke overlevenen, in verlossing kinderen werden gebracht met een soon. Die soon? te Lens en heeft sedert den wapenstilstand meestal gedaan een zeer langdurige tocht te maken.

Maar ook het omgekeerde is het geval, en dit is een vreemdsoortige ondervinding van hunderden zien kwijtgeraakt. Verschillende van zulke gevallen werden opgevoed door dat van den achtjarigen Emile Gottfried, uit Hoeven, in het departement du Nord, die bij de algemeene ontruiming der Noord-Fransche gebieden door zijn moeder aan de zorgen eener zusterorde toevertrouwd. Die zo had reeds tevens de naam voor haar eigen kinderen moeilijk het kampen te aanhoeren te Paris, en ... werkelijk, ... en nooit meer ... werd. Eenige Legay uit Lens, ... Lens, ... tijdens de strijd voor de Franse heeren en waar ... kwam ... terwijl haar broer pas in 1925 door zijn vader teruggevonden werd.

De zijn twee van dergelijke gevallen. Maar er zijn er nog honderden. — tweemaal jaar na den oorlog...

Mantiepark gesprongen in het Marlphoek. — 27.000 HOUTWISSELS CENTPLOFT. KWAADWILLIGHEID. Op den zoen van het Marlphoek, ... Longueville, in Frankrijk, is het munitiepark van het regiment stormwagens van Luneville ingericht. In vijf groote loodsen waren daar 140.000 houwitsers van 37 mm. opgestapeld, benevens talrijke kisten schroot en duizenden pakken kardoezen.

Zaterdag nacht is een dezer loodsen in brand geraakt. Vreezelijke ontplofringen hadden plaats. Niet min dan 27.000 houwitsers, 400 kisten schroot en talrijke pakken kardoezen zijn in de lucht gevloogen. De scherven werden wel 100 meters ver geslingerd.

Uit het onderzoek is gebleken dat hier kwaadwillighcid in 't spel is. De loods is in brand gestoken geweest, leverige opsporingen zijn aan gang om den brandstichter te ontdekken.

VATIKAANSTAD.

De radio-instelling. — EEN BEZOEK VAN DEN H. VADER. — Over een ge dagen bezocht de H. Vader het nieuwe radiostation van de Vatieaansche Stad.

Zijne Heiligheid werd vergezeld door senator G. Marconi, den bouwer van het station, en vater G. Gianfranceschi S. J... Ook de gouverneur der Vatieaansche Stad, prof. Serafini, ... Pacelli en de eerste ingenieur der Vatieaansche Stad, Mesino, waren aanwezig.

Zijne Heiligheid werd ... door senator Marconi, ... de verschillende toestellen. Senator Marconi verklaarde den H. Vader de werking.

Zijne Heiligheid ... met de eerwaarde heeren een korte wandeling en verrichte ... een korteling gesprek.

Dezelfden avond ontving Pater Gianfranceschi, ... reeds ... ook gemeld werd, de ... Zijne Heiligheid zelf ... de ... van zijn bezoeking van zijn bezoeking, ... het ... bestuurder van het passagiers ...

Of de H. Vader ... bij de inwijding van ... de wereld ... wel of Zijne Heiligheid ... de ... gelegenheid van een of andere ... feestdag, is nog niet bekend.

Vast staat, dat het radiostation in de tweede helft van October zal worden geopend.

AMERIKA.

Een nieuwe mosheid-tad. — Op het noorelijk eiwijnt van den midwen Canadeschen Hudsonbaai spoorweg, Churchill, ... de ... in de gouverner Manitoba, zal een mosheid-stad ... worden. De werkkamerhuizen zijn den bouw van ... administratiegebouwen en ... omvatten. De mosheid-stad ... het gebied der ... worden.

Half October zal men beginnen met den bouw van drie hotels en een restaurant, ... worden ... Behoeders, die ... worden, ... te kunnen ... De stad zal ... zones, ... gasthuizen, ... winkels, ... bouwen.

Jetzelfs ... worden ... aan ... 20 jaar gevangenisstraf wordt veroorzaakt, we-

MEXICO

Herziening van het ... Moeder Conception ! — ... SCHIJNBARE DER VALLEN BEGRAVING. ... werd aangezien als ... 20 jaar gevangenisstraf wordt veroorzaakt, we-

MENGELWERK VAN DE « POSTRIJDER »

— 12 —

DE WARE EDELMAN

— Mijnheer La Boulaye, sprak zij, terwijl haar blik over den kapitein gleed — zou ik u even alleen mogen spreken ?

Schijnbaar zeer kalm bog La Boulaye.

— Uw dienaar, Citoyenne, zei hij, zijn steek afnemende. — Juste, wilt ge ons alleen laten ?

— Wanneer u mij noodig hebt kunt u me op het terras vinden, Citoyen, antwoordde de officier, groette en ging heen.

Toen hij weg was zagen Suzanne en Caron elkaar eenige oogenblikken zwijgend aan. Zij scheen plotseling verlegen en onbeholpen en zij vermeed zijn blik, terwijl hij daar met den steek in de hand, in het koele morgenbriesje, dat met zijn zwarte haren speelde, stond te wachten op wat zij hem zeggen wilde.

— Mijnheer La Boulaye, zei zij eindelijk met zwakke stem — ik ben hier om tusschenbeide te komen.

Een flauw lachje speelde even om de dunne lippen van den republikein.

— Is de Fransche adel zoo diep gevallen, dat hij zijn vrouwen zendt om tusschenbeide te komen als het leven der mannen gevaar loopt ? Maar misschien, voegde hij er cynisch bij — kon hij niet ver meer vallen.

Het bloed steeg haar naar de wangen.

De beleediging, haar stand aangedaan, werkte prikkelend op haar en maakte op eens een einde aan de beslulteloosheid, waarmee zij in den beginne kampte.

— De gevallenen te beleedigen, mijnheer, is een daad, die de nieuwe staatsinstelling, waarvan gij de vertegenwoodiger zijt, teekent. Enfin ! Wij moeten ook dit aanvaarden, zooals wij alles in deze ontredderde tijden aanvaarden — met gebogen hoofd en stille onderwerping.

— Van het weinige dat ik gezien heb, Citoyenne, antwoordde hij op ijskouden toon, maar innerlijk eveneens driftig wordende — dacht ik dat de meesten uwer de tegenwoordige omstandigheden op hun knieen en om genade smeekende aanvaardden.

— Mijnheer La Boulaye, riep zij, en haar oogen schoten vuur — als u doorgaat ons zoo te beleedigen, ga ik heen.

Hij lachte bijna ruw en zette zijn steek op. De betooverinig, die er in den beginne voor hem van haar schoonheid uitging, was verbroken, en daarmee was ook zijn geheele wezen weer veranderd.

— Heb ik dit onderhoud gezocht ? vroeg hij. — Ik wachtte op uw broeder, niet op u. Om Gods wil, Citoyenne, denkt ge, dat mijn geduld onuitputtelijk is ? De voormalige markies had beloofd mij hier te zullen ontmoeten. Vroeger bluften de edelen er altijd zoo op, dat, waaraan ze zich ook schuldig maakten, zij hun woord nooit braken. Hebben zij dan zelfs die deugd, die als dekmantel voor allerlei verborgen ondeugden dienst deed, verloren ? En is uw broeder in de bosschen gevlucht, terwijl gij zijn zuster, mij hier komt trachten over te halen hem zijn armzalig leven te laten ? Bah ! Vroeger haatten wij hen om hun tyrannie en hun onrechtvaardigheid, nu vervullen zij ons met afkoer en weerzin om hun voorbeeldelooze lafheid — te beginnen met dien voormaligen prins van den bloede in Parijs, die zich nu Philippe Egalité noemt.

— Mijnheer, begon zij. Maar hij had nog niet uitgesproken. Hij was zoo in vuur geraakt, dat hij een kleur had gekregen.

— Citoyenne, ik moet een schuld afdoen en dien wil ik ook in zijn geheel afdoen. Alle bemiddeling is vruchteloos. Ik kan niet vergeten. Zend binnen vijf minuten uw broeder hierheen om de deegns met mij te kruisen. En dan zal hij — dan zult gij allen de kans hebben, die zulk ontmoeting u geeft. Maar wee de uwen, als hij niet komt Citoyenne, gij weet hoe ik er over denk.

Maar de onverbiddelijke klank in zijn stem ontging haar.

— Ge spreekt van een schuld, die ge moet afdoen, zei ze met niet minder vuur dan waarmee hij had gesproken. — U bedoelt hiermee de wraak, die u van plan is te nemen door dien jongen — mijn broeder — te vermoorden. Maar hebt ge dan geen schuld af te doen aan mij ?

— Aan u ? vroeg hij. — Bedoelt u dat ik de versmading, de minachting, die ik van u heb ondervonden, moet teruggeven ? Want op mijn woord, een andere schuld ! herinner ik mij niet.

— Ach, gij zijt ook al als die anderen, antwoordde zij bitter. Ge hebt een goed geheugen voor beleedigingen, maar weldaden vergeet ge gauw. Als ik er niet was geweest, mijnheer, dan zoudt ge nooit terug hebben kunnen komen om voldoening te eischen. Hebt ge dan vergeten hoe ik....

— Neen, viel hij haar in de rede. Ik herinner mij, dat u hun toeriep op te houden, toen ze daargaids op de binnenplaats bezig waren mij te zeeslen. Maar u kwam te laat. U had eerder kunnen komen. Want u was op het balkon en wist wat er gebeuren zou. Maar u bleef nog een poos boven, niettegenstaande men reeds met de geeseling begonnen was. Daardoor kwam u te laat. Ik werd voor dood weggedragen.

Zij zag hem vorschend aan, alsof zij trachtte zijn gedachten te lezen en er zich van te vergewissen of hij werkelijk geloofde wat hij zei :

— Voor dood weggedragen ? herhaalde zij. En door wiens tusschenkomst, mijnheer La Boulaye ? Door de mijne. Toen zij de touwen, waarmee u was vastgebonden, losmaakten, ontdekte men dat u niet dood was. Als ik onze knechts toen niet had omgekocht om het geheim te houden en u naar Duhamel's huis te draagen, zouden zij het mijn vader zeker hebben verteld. En dan was u er niet levend uitgekomen.

La Boulaye zette zijn groote oogen op. En zijn gelaat kreeg de uitdrukking van iemand, die moeite doet zich iets te kunnen te brengen.

— Wonderlijk ! mompelde hij. Ik herinner mij wel zoo iets, maar ik herinner het mij als iets, dat ik heb gedroomd. Het was....

Hij zweeg en fronste, het voorhoofd. Toen keek hij opeens op, alsof hem een licht opging.

— O ja... nu weet ik het ! riep hij plotseling. 't Was in Duhamel's huis. Toen ik half bewusteloos op de canapé lag, hoorde ik een der mannen tot meester Duhamel zeggen, dat u er hen goed voor had betaald, omdat zij mij naar zijn woning hadden gedragen en de zaak verder geheim zouden houden.

— En dat hadt u vergeten ? vroeg ze met een zweem van minachting.

— Neen, vergeten had ik 't niet, antwoordde hij, want 't is iets veel te vaags om te kunnen zeggen, dat ik het mij werkelijk herinner. Ik dacht er soms wel aan, maar altijd als aan iets, dat ik had gedroomd. Ik beschouwde het nooit als iets dat werkelijk gebeurd was.

En hoe hebt ge dan uw vlucht kunnen verklaren ?

— Ik heb altijd gedacht, dat iedereen mij voor dood hield.

Er heerschte een korte stilte. Toen begon Suzanne weer te spreken.

— En nu u het weet ... mijnheer.

Zij vielde ... niet, maar ... beide handen ... Toen ... aan Hij verdeelde ... wel ... bij zich ... Het zien ... strakleed ... bedelaars ... bedelaars ... bedelaars